

LA FAMÍLIA DE
EN ESTEVE GARRELL I ESCORSELL

en assabentar a les seves amistats la frista nova de que el dia 7 del corrent ha mort en aquesta seva ciutat nadiua, quan comptava 72 anys, els hi demanen que tinguin un record en memòria seva

Granollers, 11 d'Agost de 1922

Esteve Garrell i Escorsell

Ha mort aquest benemèrit granollerí, de qui podria dir-se, irrespectuosament en aquesta hora, que malgrat els seus setanta dos anys, ha mort ple de joventut.

Perquè hi ha, en tota personalitat humana, en aquesta consubstanciació de matèria i espiritualitat, de terra i esperit, com diuen doctors de la Església; en aquest microcosmos, o petit univers de cada home, una part, la corporal, que indefectible i fatalment obeeix a la llei de naixement, creixença i enrunament; però hi ha també un element més noble, el de l'ànima, que amb flaïre de la eternitat és immortal, i per pròpia voluntat pot ésser sempre jove.

En Garrell, ja de temps deia amb sa presència i pronosticava de paraula que la seva carn estava tornant-se a fer terra i a la terra es reintegraria promptament. Però l'ànima i el florir de l'ànima deien que'l temps, expressió tangible del moviment, i l'espai, continuada harmonització de les coses simultànies, no trascendien fins al seu cor, sempre en joiosa primavera.

Mancat de forces per a pujar fins una estrada on una regina de Jocs Florals ofrendava als poetes els llorers del triomf, tenia emotivitat de sentiment, impuls de pensa i rosada de paraules, per a enlairar-se a les altes regions de la poesia.

Quan, ni de prop ni de lluny podien

trastornar-lo passions pròpies, escenificava primorosament les eternes lluites i passions humanes. La mort trucava a la seva porta, i encara esmerçava energies en preparar per a la dramàtica, un ressò de vida.

I és que tota la de l'Esteve Garrell transparenta el conflicte del propi ser subjectiu, amb les imposicions de la realitat objectiva.

Home creient en la Divinitat, i lliberal de sentiment, per impuls propi i pel voler de les circumstàncies aleshores presents, va iniciar-se en les lluites públiques més de mig segle enrera, quan les conviccions pròpies semblava que havien de sadollar-se de intoleràncies.

Un creient, era considerat hipòcrita.

Un lliberal, passava per descregut.

En Garrell, lluitant contra el seu propi ambient polític, mai va amagar son pensament i la seva fè, ni va escatimar els perills personals i professionals en les bregues per la llibertat.

De sentiment i de costums patriarcals, molts cops semblava desplaçat entre alguns que entenien la idealitat republicana, com negació de tots els frens contra el propi egoisme corporal, en lloc de adoptar-la en defensa de la cordial estimació de drets i deures.

Per costum i per treball, home de vila, era vallesà, i es feia un goig i una

obligació de viure les diades comarcals d'aplecs i festes, quan això semblava propi de gent que no havia sapigut modernitzar-se, despreciant la ruralitat per l'urbanisme.

Catalanista dels inicials, era suspecte de manca de incondicionalitat per a aquells que, no se sap perquè, havien considerat incompatibles Catalunya i República.

Català dels que, per a sentir-se'n, no han de dir mal d'Espanya, no era persona grata als qui consideren el catalanisme com un exèrcit amb molts aspirants a la Intendència.

Granollerí, el més senyalat per a historiar la vida del nostre poble, ja que havia viscut tots els seus aspectes, fins al punt de que involuntariament es confonia personalment amb totes les efemèrides de la població, va descuidar aquest deure d'home de ploma, arrastrat per l'home d'acció que en ell predominava.

Escriptor meritíssim, ni va caure abans en la barroeria d'un vulgar xavacanisme, ni ha caigut últimament en la vulgaritat del literatisme artificios amb pretensions d'assolir una cultura sobreposada.

Sentia i pensava, i com català que era ho deia en poesia catalana, per a catalans del natural, sense fer coturn de l'espardenyia, ni esborrar la Catalunya real, buscant una diferenciació forçada.

Periodista local, en llargues campanyes partidistes, filles de les engegades lluites polítiques i municipals, va sentir alegrement com ningú més, la satisfacció de que en la seva impremta, uns quants joves universitaris i seminaristes,